

szakmánk segítőkész jelenléte. Ez a könyvtár több gyakorlati-szakmai segítséget érdemelne (hiányáról több apró, könnyen kijavítható szakszerűtlenség árulkodik). Sőt, ez az iskola ennél lényegesen többet is elvárhat — jogosan — szakmánktól: kísérletet az ideális könyvtári modell megvalósítására.

A községben főfoglalkozású könyvtáros vezette körzeti könyvtár is működik. A körzet könyvvállománya, a beiratkozott olvasók száma meghaladja a hasonló községek átlagát. Sajnos, épületének külső képe és zsúfolt, ezért rendetlen benyomást keltő belsége nem vonzó, inkább taszítja a fiatalokat. Az általános iskola 470 helyi tanulójaól viszonylag kevés látogatja csak. Pedig ennek a könyvtárnak is érzékenyen kellene reagálnia az igényekre, melyeket az iskola támaszt. A három éve indult kísérlet kezdő osztályai most harmadikosak. Képzelnék magunk elé azokat a sokoldalú tájékozási és könyvtárhasználati igényeket, melyekkel *nyolcadikos korukban fogják a könyvtárakat felkeresni*. Hogyan fog nekik megfelelni a községi könyvtár? Tudjuk-e majd akkor bizonyítani Szentlőrincen, hogy *a közművelődési könyvtár is felkészült a rá váró új szerep vállalására?*

A szentlőrinci iskola — a valóban korszerű iskola — diákjainak nem ad sok házi feladatot.

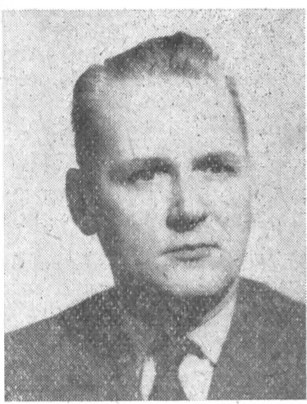
A könyvtáraknak annál többet.

Katsányi Sándor

1949. május 2-től 1973. február 4-ig — élete utolsó napjáig — szolgálta a könyvtárügyet. Alig negyvenkilenc évéből huszonegyet adott a közművelődésnek: egyike volt az első vidéki tanácsi könyvtárosoknak, akik közül már csak néhányan élnek és dolgoznak közöttünk.

1949. május 2-től a Szikszói Körzeti Könyvtár szervező könyvtárosa, majd vezetője. 1952. szeptember 1. és 1971. december 31. között a Miskolci Megyei Könyvtár igazgatója, 1972. január 1-től augusztus 31-ig tudományos főmunkatársa, 1972. szeptember 1-től haláláig a Tatai Városi Járási Könyvtár igazgatója volt. A magyar közművelődési könyvtárügy legizgalmasabb, legnehezebb korszakának alkotója, a tegnapokkal mindig elégedetlen, makacsul újra kezdő egyénisége távozott el körünkből. Legszebb éveit a falusi könyvtárügy megteremtésének, az iskolai könyvtárak létrehozásának, a nagyvárosi könyvtári szervezet kimunkálásának szentelte. Az álom, amiben sokszor egyedül hitt, meg-

Szönyi László
(1924—1973)

valósult: a 4600 négyzetméter alapterületű miskolci új megyei könyvtár áll már, betölti hivatását, s ezzel emlékezik rá, aki tizenöt évig minden energiáját betegen is az építkezésnek szentelte. Mindig sokat dolgozott; talán idegsejtjei mélyen megérezvén, hogy kevés az ideje, nagyon sie-

tett.

Munkájának hivatalos elismeréseként 1954-ben megkapta a Szocialista Kultúráért-, 1955-ben a Munka Erdemérem-kitüntetését, 1963-ban „Kiváló népművelő” lett. Járt a Szovjetunióban, a Német Demokratikus Köztársaságban, Egyiptomban, hogy tanulmányozza a könyvtárügyet; hazahozta, ami bennünket tesz többé, s magával vitte a mi tapasztalatainkat. Tagja volt az Országos Könyvtárügyi és Dokumentációs Tanácsnak, tanácsaira, tudására ez a terület is számított. Lapunknak is gyakran dolgozott. Kemény, szigorú egyéniség volt — s alig hihető, hogy mindezt csak múlt időben mondhatjuk már róla.

Régóta beteg volt, egyéni gondok is örölkét erejét és hitét; munkás vitakedve, gondoktól elborítva is mindig újat kezdő egyénisége még jobban érezheti velünk hiányát. Az embert túlélők a tárgyak, saját alkotásai — ő is tovább él abban, amit végzett. A magyar könyvtárügyet gazdagította, s eltávozásával most valamennyien szegényebbek lettünk.